

Fransiska Mannerups tale til "Røst i Operaens foyer"

Taler

Fransiska Mannerup
Studerende

Dato

25. januar 2023

Sted

Den Kongelige Opera,
København

Omstændigheder

Røst i Operaens foyer præsenterede 10 unge med stærke og dybt personlige taler om deres liv, hvor kroniske sygdomme, mobning, mistrivsel, overgreb, anbringelser og hjemløshed fylder.

Jeg hader lugten af grillet majs og ærter, der lige er pillet ud af bælge.

Jeg hader smagen af ”gammelt” mad - altså mad, som jeg købte i går.

Jeg hader, når småsten sætter sig fast i mønstret under skoen, så stenene skuer mod fliserne.

Lugten af majs og ærter tager mig tilbage til at blive tvangsfodret, og når jeg brækkede mig, måtte jeg starte forfra og spise det op.

Jeg kender smagen af muggent rugbrød, sur mælk og når kødpålæg bliver fedtet af at have ligget for længe. Smagen af råd, der vokser i munden for hver gang man tygger, er så tydeligt i min erindring, at jeg smider alle fødevarer ud, når dagen er omme.

Lyden af de små sten minder mig om gårdspladser med tilhørende huse, som jeg levede i. Men også huse hvor jeg systematisk blev udsat for mishandling, vold og magtanvendelser.

Jeg var et potteplante-barn, sådan ét der blev flyttet meget rundt på. Jeg har boet på 1 akutinstitution, haft 6 plejefamilier og boet på kostskole. Jeg har haft 21

søskende. Jeg har boet på 23 adresser gennem min barndom. Og alligevel føltes ingen af dem som et hjem.

Hjemme hos mine forældre var der snavset og rodet. Stuen havde gamle lædersofaer, som lugtede fælt af min fars cerutter og alkoholsjatter. Der var tilrøget og indelukket. kunne mærke snavset sætte sig fast på håndfladerne, hver gang man rørte ved noget. Hvis du nogensinde har været på en af Københavns s-togstationer, så kender du lugten.

Det er 16 år siden, jeg sidst stod i mine forældres hjem, men jeg bliver jævnligt mindet om stanken, for jeg bor ved siden af en s-togstation. Går du over pladsen, buzzer sig ind og tager elevatoren til 3. sal, så træder du ind i mit hjem. Dét, som mine veninder kalder for “det sorte hul”. Og det er en god ting. Det er ligesom et ormehul i rummet. Det er et hjem, hvor du bliver suget ind, og hvor det er uendelig svært at tage sig sammen til at gå igen.

Men mit hjem er ikke særligt. 2/3 af mine planter er lavet af plast, for jeg kan ikke finde ud af at holde dem i live. Jeg øver mig stadig i at redde min seng hver morgen. Og posen med pant vokser i takt med nullermændene under sofaen. Men der er gæstfrihed og kun én regel: At man må gøre, lige hvad man vil. Jeg har i mange år levet af jordbæris til morgenmad. Vin og blå kings resten af tiden.

Mit hjem er vigtigt, fordi det er mit. Fordi det er trygt. Jeg valgte selv, at jeg ville bo her. Jeg har boret ting op på væggene - det måtte jeg ikke gøre som barn, for hvem skulle udbedre det, når jeg flyttede? Jeg sover på mit eget værelse, i min egen seng.

Jeg har mine egne ting – det er ikke noget jeg låner længere.

Jeg drømmer om at stoppe med at være en potteplante. For det er svært at slå rødder, når man hele tiden bliver plantet om. Så jeg prøver at holde fast i, at jeg skal bo her, fordi det er mit hjem, også selvom min kæreste aldrig kunne drømme om at flytte til Indre By.

Men jeg ved, at der er plads i en lys vindueskarm til en lille potteplante hos ham. Jeg ved, at han vil give den kærlighed og vand. Så selvom jeg er en bypige, så har jeg nok allerede fundet mig et nyt hjem hos ham.

Jeg hader stadig lugten af grillet majs og ærter, men det er ok, når det bliver sat

på bordet på en sommeraften i haven med latter og glæde.

Jeg hader stadig smagen af ”gammelt” mad - men det er ok at spise mad, jeg købte i går, for jeg stoler på ham, og jeg ved, at han passer på mig.

Jeg hader stadig, når småsten sætter sig fast i mønstret under skoen, men det er ok at fjerne sten fra skoen på bænken ved gadekæret i Skovlunde.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/fransiska-mannerups-tale-til-rost-i-operaens-foyer>